

have, at Dyrighedsmagten ved disse Erklæringer skulde udvides til, at Afgjørelsen blev liggende hos Dyrighedsmagten; jeg har derimod sagt, at den gjerne maa ligge hos Ministeriet. Jeg skal sende den ærede Minister det nyeste Forsøg paa at faae Erklæringsvesenet gjort gyldig i den Slags Sager, og jeg vil da faae Anledning til at høre den ærede Ministers Mening eller Skjøn om, hvorvidt den paagældende Amtmand har gjort Ret eller ikke. Saaledes som Spørgsmaalet om Oprensingsbevilling for Diebliffet er, er der ikke nogen væsentlig Uoverensstemmelse mellem den ærede Minister og mig. — Jeg turde maaske endnu gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal tilstede Skifteforvalteren at tilstaa Bevilling for Enke til at sidde i uskiftet Bo. Jeg tror, at en Skifteforvalter kan være ligesaa paalidelig i at meddele slige Bevillinger som en Amtmand. Jeg har for nylig set en splinterny Maade at give en saadan Bevilling paa. Naar Amtmanden i Sorø giver en Enke Bevilling til „*efter Omstændighederne*“ at sidde i uskiftet Bo, saa er det virkelig, som om hun ikke havde retslig Adkomst dertil. Men hvad skal man gjøre? Man har ikke afflaaet Ansøgningen, og man har heller ikke rigtig bifaldet den, og Skifteforvalterens Erklæring kan man ikke faae at se, fordi Ansøgningen ikke er afflaaet. Derfor denne Sag derimod havde ligget hos Skifteforvalteren, saa vidste man, hvem der har Ansvar. Nu veed man ikke, om det virkelig er efter en Indstilling fra en underordnet Dyrighed eller uden hans Indstilling, at der udkommer en saadan Resolution, som i alt Fald er støbende. Derfor tror jeg, at det kan have sit Gode at faae at vide, naar der falder saadanne Bevillinger, hvem det egentlig er, der bærer ikke det juridiske, men i alt Fald det administrative Ansvar for deres Indhold.

Ordføreren: Jeg tror, at de fleste foreliggende Spørgsmaal nu have faaet en ret grundig og flersidig Belysning, og da Tiden tillige er saa langt fremskreden, tror jeg at kunne indstrænke mig til nogle spredte Bemærkninger om enkelte af disse Spørgsmaal. Jeg begyndte mit forrige Foredrag ved at sige, at jeg vilde omtale alle de Forslag, om hvilke der ikke var Enstemmighed i Udvalget; men jeg glemte dog Forslagene under Nr. 27 og 28 angaaende Bekjendtgørelse i Loviserne. Det ærede Mindretal, som er imod disse Forslag, har ikke omtalt dem, og jeg vil derfor antage, at dets Modstand ikke har Videre at betyde. Men for en Ordens Skyld skal jeg dog bemærke, at, naar Flertallet har stillet disse Forslag her, er det kun for at stadfæste, hvad der nu vist er temmelig almindelig Praxis. Naar f. Ex. et Bo behandles i Veile, er det dog vist aldeles sædvanligt, at Skifteforvalteren ikke nøies med at sende en Indfaldelse eller Bekjend-

gjørelse angaaende dette Skifte til Ribe Stifts- tidende, som muligvis ikke et eneste Menneske i Veile læser, men tillige, uanset at Omkostningerne i Boet derved forøges en lille Smule, sender et Avertissement til Veile Avis og maaske tillige til Veile Amts Folkeblad. Spørgsmaalet om Arvingernes solidariske Ansvar har her i Thinget ligesom ifjor i Landsthinget fremkaldt længere Forhandlinger, og er i sig selv i alt Fald i theoretisk Henseende et interessant Spørgsmaal. Jeg begyndte allerede med Hensyn til dette Spørgsmaal at procedere med mig selv ved at fremsætte de forskellige Grunde for og imod, og det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Oct. Hansen) har naaonlig yderligere udført denne Procedure. Jeg skal erkjende, at der kan ansøres og af det ærede Medlem er anført vægtige Grunde for det Forslag, han har været med til at opstille, og at theoretisk talt ikke Lidet taler derfor. Naar jeg imidlertid alligevel ikke kan være med dertil, er det just ikke, fordi der her er Tale om at forandre en gammel Retregel, der har Hjemmel i Christian den Femtes Lov, thi Gud skal vide, at Christian den Femtes Lov er bleven forandret i mange Punkter, saa at man ogsaa kunde forandre den i det Punkt; men det er, fordi der er Anledning til at spørge, om den nu bestaaende Retregel har medført Ulemper i det praktiske Liv, og det tror jeg neppe kan bestræftende, ligesom ogsaa til at spørge, om den ny Regel ikke vilde bevirke Ulemper i andre Retninger, og det tror jeg, man kan bevare bekræftende, idet jeg ikke kan se rettere, end at den Regel, som Forslaget opstiller, maa medføre, at Arvingerne ofte ville betænke sig paa at overtage Bo til privat Skifte, hvor Betingelserne iøvrigt vare tilstede derfor, og at Omfanget af det private Skifte derved i denne Lov vilde blive begrændset og beskaaret, tværtimod hvad der har været tilfældet. For saa vidt det ærede Medlem særligt bemærkede, at man endog ved det foreliggende Lovforslag forværrede Forholdet for Kreditorerne, idet det ikke længere skulde være nødvendigt at udstede Proklama, og idet privat Skifte nu vilde blive hyppigere, skal jeg bemærke, at det maaske kan gaae lige op imod, at man i en anden Henseende forbedrer Forholdet for Kreditorerne ved dette Forslag, idet Enhver, der forlanger Betaling, før Boet bliver delt, vil faae en solidarisk Ret, naar han ikke faar Betaling, selv om hans Fordring ikke er forfalden. Det er Noget, der neppt kan siges at være gjældende Retregel, og det er altsaa en Forbedring, der tilveiebringes i Kreditorernes Stilling. Til det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) vil jeg henvende den Bemærkning, at naar han nu atter omtalte sit Forslag angaaende Oprensingsbevillinger, saa besvarede han ikke den Indvending, jeg tillod mig at rette mod det, og som forekom mig ikke at have nogen ringe Betydning, nemlig